

SOSIALIDEMOKRAATEILLE¹³²

Painatamme täydellisesti pietarilaisen „Lutsh” lehden viimeisen numeron pääkirjoituksen (tammikuun 19 piltä 1913, № 15—101):

TYÖLAISJOUKOT JA MAANALAISSUUS

„Metallityöläisiltä on taas evätty liittonsa rekisteröinti. Kaikista niistä myönnytyksistä huolimatta, joihin työläiset olivat suostuvaisia, virasto on katsonut peräti kaikki pykälät mahdottomiksi hyväksyä. Onko tämän puuhan takana tehtailijain yhdistys, joka on vaatinut, kuten sanomalehdet aikoinaan kertoivat, ettei metallityöläisille saa antaa lupaa uuden ammattiliiton perustamiseen, vai onko virasto itse päättänyt ehkäistä sellaisen liiton syntymisen — se ei muuta asiaa. Pietarin työläisten edistynein ja valistunein osa menettää siis senkin mitättömän pienen oikeuden, joka kuuluu työläisille liittoja ja yhdistyksiä koskevien väliaikaisten säädösten perusteella! Miten paljon voimia onkaan kulutettu, miten monta ihmishenkeä menetetty taistelussa tämän oikeuden sirusen puolesta, joka nyt yhdellä ainoalla kädenviittauksella tehdään tyhjäksi!

Ja kaikkein kummallisinta on se, että laajat työläisjoukot eivät laisinkaan reagoi tähän oikeuksien riistämiseen. Kaikkien viimeaikaisten legaalisiin järjestöihin kohdistuneiden vainotoimenpiteiden vaikutuksesta siellä täällä työläisten keskuudessa jopa elpyy ja voimistuu myötätunto „maanalaisuutta” kohtaan. Me emme lainkaan sulje silmiämme näkemästä tätä mielestämme surullista tosiasiaa. Mutta koska emme ole tottuneet kumartelemaan vaistonvaraisuuden edessä, yritämme selittää itsellemme tämän tosiasian merkityksen.

Nykyiset puheet „maanalaisuudesta” muistuttavat suurella määrällä entisiä, nähtävästi nyt jo perusteellisesti unholaan jääneitä väittelyjä terrorista. Monet niin ikään „kumartelivat” terrorin edessä peittääkseen oman kelpaamattomuutensa. Onhan se nähkääs hyvä asia, että on olemassa sankareita, me kyllä jotenkuten laahustamme heidän perässään. Samoin nytkin. Me emme viitsi ajatella, emme viitsi etsiä uusia teitä, odotamme, että maanalaisuuden toimihenkilöt päättäisivät meidän puolestamme, ja sitten me kyllä toimimme toisten kantaessa vastuun

siitä. Jos onnistutaan, niin hyvä on, ellei onnistuta, niin onhan meillä kenen niskoille syyn voi langettaa.

Juuri tämä psykologia, jolla — emme kiellä sitä — on juurensa meidän nykyisessä poliittisessa tilanteessamme ja joka voidaan vallan hyvin selittää niistä raskaista uhreista johtuvaksi, jotka on jo kannettu julkisen liikkeen alttarille — juuri tämä vastuuttomuuden psykologia, sen tiedottoman halun psykologia, että tahdotaan „pysyä syrjässä” silloin kun epäonnistutaan, saneleekin työväenjoukkojen monille kerroksille kasvavan kunnioituksen maanalaisuutta kohtaan. Me puhumme kunnioituksesta maanalaisuutta kohtaan emmekä pakenemisestä maanalaisuuteen, sillä maanalaisuudessa ovat tosiasiallisesti olleet aina vain yksilöt — joukoilla ei maanalaisuudessa ole mitään tekemistä, — ja nämä yksilöt, jotka eivät ole velvollisia tekemään kenellekään tiliä, ovat johtaneet joukkoesiintymisiä.

Mutta sanotaan, että „legaaliset mahdollisuudet” on jo tyystin käytetty, ja tuloksena on legaalisten järjestöjen miltei täydellinen hävittäminen. Juuri se ei olekaan totta, että kaikki mahdollisuudet on käytetty. Todellisuudessa on vielä tavattoman vähän käytetty sitä perusmahdollisuutta, jota ilman ei mikään työväenluokan voitto ole ajateltavissa. Puhuimme joukkojen suunnitelmanmukaisesta osallistumisesta järjestöjensä puolustamiseen. Kaikki se, mitä tähän saakka on tehty, ei ole ollut kyllin *suunnitelmanmukaista* eivätkä *joukot* ole riittävästi osallistuneet siihen. Tuhannet allekirjoitukset yhdistymisvapaus-anomuksen alla eivät ole mitään verrattuna satoihin tuhansiin tehdastyöläisiin. Meidän ammatti-, valistus- ja kaikenlaisten muiden yhdistystemme kymmeniin ja joskus satoihin nouseva jäsenmäärä on kuin pisara meressä verrattuna niiden työläisten suunnattomaan lukumäärään, jotka työskentelevät kyseisellä ammattialalla, asuvat tietyssä korttelissa j.n.e. Ja henkilöitä, jotka ovat todella kiinnostuneita liitoista ja toimivat niissä, on tosiasiaa sitäkin vähemmän.

Nostettuaan työläisintelligenssin parhaimmiston legaalisten järjestöjen vaarallisimmille paikoille joukot herpaantuvat helposti ja ovat valmiit luopumaan koko asiasta, kun nämä eturivin taistelijat temmataan pois näiden joukkojen riveistä. Juuri siinä on nykyisen työväenliikkeen heikkouden syy, ja juuri siinä se ääretön sarka, jolla sosialidemokraattien on tehtävä sitkeästi ja lujasti työtä”.

On vaikea kuvitella sosialidemokraattisen puolueemme kipeitä kysymyksiä valaisevaa täydellisempää, tarkempaa ja vakuuttavampaa asiakirjaa kuin tämä kirjoitus. „Lutshin” 101. numeron pääkirjoitus on tehnyt ihanteellisen oikean yhteenvedon „Lutshin” kaikista sadasta numerosta ja likvidaattorien P. B. Axelrodin, F. Danin, V. Jezhovin, Levitskin, Potresovin, Martovin, Martynovin y.m. koko viisivuotisesta propagandasta.

Tämän pääkirjoituksen kommentoimiseksi perusteellisesti pitäisi kirjoittaa kokonainen nide ja toistaa kaikki se, mitä

kaikkien virtausten marxilaiset ovat vuosina 1909—1912 kirjoittaneet lehdistössä likvidaattoreita vastaan.

Panemme merkille vain joitain seikkoja. Työväenjoukoissa elpyy ja voimistuu myötätunto maanalaista toimintaa kohtaan, kasvaa kunnioitus sitä kohtaan. Kun tätä tosiasiaa pidetään valitettavana, niin se merkitsee, että ollaan liberaaleja eikä sosialidemokraatteja, vastavallankumouksellisia eikä demokraatteja. Maanalaisen toiminnan vertaaminen terroriin on joukkojen keskuudessa suoritettavan vallankumouksellisen toiminnan ennenkuulumatonta pilkkaamista. Vain maanalaisuudessa toimivat asettavat ja ratkaisevat kehkeytyvän vallankumouksen kysymyksiä, antavat suunnan sosialidemokraattien vallankumoukselliselle toiminnalle ja vetävät työväenjoukkoja puoleensa nimenomaan tällä toiminnallaan.

Maanalaisiin ovat aina kuuluneet ja kuuluvat tietoisimmat, parhaimmat ja joukoissa pidetyimmät eturivin työläiset. Maanalaisten yhteys joukkoihin voi nyt olla ja on vielä laajempi ja kiinteämpi kuin ennen, pääasiassa siitä syystä, että joukot ovat tietoisempia, ja osittain myös nimenomaan „legaalisten mahdollisuuksien” ansiosta. Puheet julkisesta puolueesta ovat typeriä ja katalia, mutta sosialidemokraattiset puoluesolumme eivät toiminnassaan joukkojen keskuudessa ole suinkaan ammentaneet loppuun *eivätkä voi* „amentaa loppuun” kaikkia „legaalisia mahdollisuuksia”.

Eiköhän „Lutshin” 101. numeron pääkirjoitus ravistele liikkeelle kaikkia sosialidemokraatteja? Löytyneekö yhtään sosialidemokratian „virtausta”, joka sietäisi moista propagandaa?

Eiköhän tämä yhteenvetoja tekevä pääkirjoitus auta ratkaisemaan *kipeätä* kysymystä, kysymystä sosialidemokraattisen puolueen *yhtenäisyydestä*?

Likvidaattoruuden diplomaatit on lopullisesti paljastettu „Lutshin” 101. numerossa. Heidän kasvoiltaan on reväisty pois naamio. Vain teeskentelijät voivat nyt puhua yhtenäisyydestä „Lutshin” ja „Nasha Zarjan” likvidaattoriryhmän kanssa.

Niiden sosialidemokraattien, jotka ovat tähän saakka erilaisten syiden vuoksi horjuneet eivätkä ole antaneet selvää vastausta kysymykseen, niiden, jotka ovat kierrellen suostuneet „sopimukseen” „Lutshin” kanssa ja „yhtenäisyydestä” puhumalla verhonneet yhtymistään „Lutshin”

kanssa,— niiden on jo aika lopettaa horjunta ja ilmaista mielipiteensä suoraan.

Yhtenäisyys „Lutshin” kanssa on mahdoton, yhtenäisyys „Lutshia” *vastaan* on täysin mahdollinen ja ehdottoman välttämätön. Sillä kysymys on „*maanalaisten*” yhtenäisyydestä, illegaalisen sosialidemokraattisen puolueen, VSDTP:n, yhtenäisyydestä ja sen joukkojen keskuudessa suorittaman vallankumouksellisen työn yhtenäisyydestä.

*Kirjoitettu tammikuun 22
(helmikuun 4) pnä 1913*

*Monistettu hektografilla
erillisenä lentolehtisenä*

*Julkaistaan lentolehtisen
tekstin mukaan*
